

[Weikop.]

mig ret i — være lidt forsigtig. Folks utilfredshed med, at kirkeskatten muligvis bliver større og større, skulle jo nødig — om jeg så må sige — smitte af på kirken, for det er der jo ikke nogen der har interesse af. Hvis kirkeministeren derfor allerede på nuværende tidspunkt kunne sige lidt om de økonomiske virkninger og de tanker, ministeren gør sig om administrationen af denne lov, ville det være udmærket; ellers kan jeg jo, da jeg forstår, at også dette lovforslag skal i udvalg, dér vende tilbage til selve spørgsmålet.

Gottschalek-Hansen: Det var i og for sig en smuk tanke, der lå til grund for den ændring i lov om menighedsråd, der blev stadfæstet den 29. marts 1957. Det konservative folkeparti gav dengang tilslutning til denne lovændring, og vi fulgte dette op, da loven var til revision i 1960, men vi gjorde det ud fra den betragtning, at det var et forsøg.

Det hedder i ministerens bemærkninger til lovforslaget, at det omfatter præster, som uden egen skyld har vanskeligt ved at komme i betragtning ved besættelse af embeder. Vi vedstår, at man har et hensyn at tage til de præster, der virker på Grønland og Færøerne, såvel som til de præster, der har påtaget sig en gerning inden for Dansk Kirke i Udlandet eller sømandsmissionen, i Syd-slesvig eller ude på missionsmarken.

Derimod føler vi os ikke overbevist om, at det vil være rigtigt — jeg vil advare derimod — at man opretholder bestemmelserne om, at ansøgere, der er fyldt 50 år inden ansøgningsfristens udløb, skulle have den særrettighed at komme i betragtning ved § 36, hvorefter hvert femte embede besættes med en af kirkeministeriet indstillet ansøger inden for de 6 i paragraffen nævnte kategorier.

Den samme betænkelighed nærer vi ved den tilsvarende forret for præster, der har været i folkekirken, herunder valgmenighedspræster, som har været i samme embede i mere end 15 år, og vi er også bekymrede ved tanken om at opretholde bestemmelsen med hensyn til teologiske kandidater og præster, der i mindst 9 år i sammenhæng har øvet kirkelig virksomhed.

Der er jo ulemper ved disse forrettigheder. For det første er det rent tilfældigt,

hvilke embeder der berøres, dernæst er det et rent lotterispil, hvem der kommer ind i billedet, hvor man kun har 6 muligheder, og man har vel lov at sige, at det måske ikke altid er uden egen skyld, disse præster ikke har kunnet få et embede. Hvad om der meldte sig en ansøger, som havde siddet det åremål, som forventes, men som måske nægtede at døbe børnene i det sogn, hvor han var præst, og som på den måde jeg ved ikke, om man kan bruge ordet strejkede, men i det mindste nægtede at opfylde sin embedspligt? Der er jo ikke nogen embedsmænd eller tjenestemænd i dette land, der har så stor frihed som præster, og det skal de i og for sig også have, det må gerningen føre med sig; men det må på den anden side også forpligte til, at de ikke viser sig vrangvillige eller modvillige over for at udøve de embedsgerninger, de skal påtage sig, derunder de kirkelige forretninger, prædiketjeneste, forvaltning af sakramenter og alt, hvad der nu hører ind under en præsts gerning.

Hertil kommer, at ganske vist har menighedsrådsforeningen som organisation sagt ja til, at revisionsbestemmelsen udgår og loven forlænges. Nu vil ministeren, som hr. Skov Thulesen også pegede på, i de kommende år fremsætte et lovforslag, der bygger på kommissionarbejdet. Men „i de kommende år“, det er jo noget uvist. Hvor længe er det? Bliver det i indeværende år eller til næste år eller om 5 år? Jeg synes, det er meget sværende, meget uvist, og jeg kan ligesom hr. Skov Thulesen ikke se, at det er et argument, man kan føre frem for at ophæve revisionsbestemmelsen. Den omstændighed, at menighedsrådsforeningen som organisation giver grønt lys, er jo ikke ensbetydende med, at de menighedsråd, der rammes af denne lov, og som altså beskæres i deres rettigheder som folkevalgte, synes, at det vil være rigtigt og rimeligt at opretholde § 36 i den form, den nu har. Jeg understreger, at der er et hensyn at tage til folk i tjeneste uden for landegrænsen, men præster, der herhjemme ikke har kunnet gøre sig gældende på en sådan måde, at de kunne gå ind i den almindelige konkurrence, hvis jeg må bruge denne betegnelse, ved besættelse af embeder, må der i og for sig være noget i vejen med.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren her